

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 7. Quàm misera, quàmq[ue] periculosa sit in diuitijs felicitas?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

*ses cruentaturas maria deducitis : propter quæ
quassatis vrbes, ignari quantum telorum in ad-
uersos Fortuna comparet : propter quæ, ruptis
toties affinitatis, amicitia, collegij faderibus, in-
ter contendentes duos, terrarum orbis elisus est.*

*Non sunt vestra, in depositi caussa sunt ; iam
iamq; ad alium dominum spectantia : aut ho-
stilis animi successor inuadet. Sed audiamus
iterum iudicem Augustinũ, cuius hæc sunt:*

*Non nos vel filios nostros felices diuitia terrena
faciunt : quæ nobis uiuentibus amittende sunt ;
vel à quibus nescimus, vel fortè à quibus nolui-
mus, possidende: Sed Deus felices facit, qui est
vera opulentia mentium. Verè Poëta:*

Fortuna immeritos auget honoribus.

Fortuna innocuos cladibus afficit.

Iustos illa viros pauperie grauat,

Indignos eadem diuitijs beat.

§. VII.

*Quàm misera, quàmq; periculosa sit in di-
uitijs felicitas ?*

Quænam ergo potest esse in diuitijs feli-
citas? Acquiruntur, non sine cura ac labo-
re, & plerumque non sine scelere; possiden-
tur sæpius à malis, nec sine litibus & anxie-
tate; amittuntur cum dolore. Parum hoc
esset, nisi etiam cum illis toties amitteretur

○

feli-

S. Aug. l.
5. de Ci-
uit.

S. Am-
brof. in
tract. de
secunda
interpel-
lat. Iob.

felicitas sempiterna. Atque, vt infelix hæc felicitas tantò promptiùs spernatur, docet S. Ambrosius ideò pro vera haberi felicitate eam non posse, quia si non est scelerata, saltem facit sceleratos. *Oremus hîc, inquit, potiùs laborem subire, vt in regno calorum consolationem quietis æterna mereamur adipisci. Magna enim illecebra delinquendi est rerum affluentia secundarum. Supinat, extollit, obliuionem authoris infundit. Considera illum diuitem in Euangelio supra ostrum & purpuram recumbentem, cuius de mensa micæ iustus ille pauper Lazarus colligebat. Nonne videtur tibi diues ille ad Dominum dicere: 'Discede à me, vias tuas scire nolo? Et verè noluit scire huius vias Domini. Si enim vellet, cognosceret. Sed quia plena sunt laboris, fugiuntur & declinantur à perditis. Quasi ebrîus itaq; non recognoscit salutis authorem. Deinde conuersus ad compositores suos: Manducemus, inquit, & bibamus: quid prodest, si seruiamus? Aut qua vilitas, si obseruemus eum? Hæc itaq; dicit secularium rerum abundantia temulentus, quia in seculo continuo scelerum merito non rependuntur. Supinabatur enim, quia in manibus ei ad voluptatem omnia suppetebant, & conscius impietatis suæ cuius pœna sequestrabatur, putabat,*

bat, quòd Deus impiorum scelera non videret. Non autem Deus, sed ipse non videbat, à cæco Pluto exoculatus.

§. VIII.

A Monymo diuitias abijcere discunt, qui feliciter volunt sapere.

Monymus, authore Laërtio, erat Corinthij cuiusdam Trapezitæ seruus: qui cum Philosophiæ amore teneretur, cuperétque maximè operam dare Diogeni, neq; tamen hoc ipsum à Domino posset precibus vllis impetrare, simulatâ insaniâ, monetam cæpit spargere; eo modo dimissus, ad Philosophiam se conuertit, Diogenémque secutus est. Hunc modum tenent, qui veram sapientiam sectantur: pecunias abijciunt, omnia quæ possident, abdicant, ne vitijs irretiti à cælesti Philosophia retrahantur. Videntur quidem insanire, sed illis duntaxat, qui olim dicent: *nos insensati, vitam illorum* Sap. 5. *estimabamus insaniam, ecce quomodo computati sunt inter filios Dei.* Tales filij fuère, quotquot, paupertatem amplexi, Benedicto, Bernardo, Francisco, Ignatio, alijsq; Sanctis, nudi omnibus diuitijs, nudum Christū sequi voluerunt; paupertate atq; inopia felices; qui abundantia & opibus miseri exitissent,